

ฉบับพิเศษ หน้า ๑

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๙๔

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๔

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี

พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ

ฉบับพิเศษ หน้า ๒

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๔ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๑๑ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพราะเลิก หรือยุบตำแหน่ง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือซึ่งออกตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือทหารซึ่งออกจากกองหนุนเบยหวัด”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปแทน

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

“มาตรา ๓๐ ข้าราชการผู้ใด

(๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญจากการรับราชการต่อนก่อนลาออก

(๒) ถูกปลดออกหรือถูกไล่จากในกรณีกระทำผิด วินัยอย่างร้ายแรง

(๓) ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิที่จะรับ บำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการ สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะการรับราชการครั้งใหม่เท่านั้น

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่

(ก) นายทหารซึ่งถูกปลดออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญ

• หากได้เข้ารับราชการอีก

(ข) นายทหารซึ่งลาออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุนโดยมิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญ หากได้เข้ารับราชการเป็นทหารอีก และออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญในขณะที่เป็นทหาร

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

(ค) ข้าราชการผู้สมัครรับบำเหน็จเพื่อบำเหน็จก่อน
ออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตาม
กฎหมายที่ใช้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร
พุทธศักราช ๒๔๘๒ หรือพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒

(ง) ข้าราชการการเมืองที่ต้องออกหรือต้องพ้นจาก
ตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ
ยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับวันราชการก่อนที่ออกหรือ
ต้องพ้นจากตำแหน่ง

การไปรับราชการต่างกระทรวงทบวงกรม ถ้าเวลาราชการ
ไม่ติดต่อกัน และพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการสั่ง ให้ถือว่าเป็น
การลาออกจากสังกัดเดิม”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ วรรคแรกแห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และ
ให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๓๕ ภายใต้อำนาจแห่งบทบัญญัติมาตรา ๓๐ วรรค
๓ (ง) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.

ฉบับพิเศษ หน้า ๕

ตอนที่ ๘๐ เล่ม ๖๘ ราชกิจจานุเบกษา ๓๑ ธันวาคม ๒๔๕๔

๒๔๕๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๕๔ ข้าราชการ
ผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ามา
รับราชการใหม่ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการ
ครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ ให้
รับบำนาญรวมกันไปด้วย แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูง
กว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการ
ครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม
ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญ
ในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญ
โดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในครั้งใหม่ และ
เฉพาะเวตาราชการในครั้งใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญ
ในตอนหลังจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี